

JENNY COLGAN

*Café
Zon & Zee*

‘Mijn favoriete
schrijver.’
Jill Mansell

|.s

I

Als je ooit naar Londen bent gevlogen – eerst typte ik: *Je weet hoe het gaat als je naar Londen vliegt*, maar toen dacht ik, nee, dat klinkt veel te verwaand, alsof ik doorlopend van hot naar her vlieg. Terwijl ik in werkelijkheid altijd de allergeedkoopste vluchten boek en dus om halfvijf 's ochtends opsta, de hele nacht ervoor geen oog dichtdoe omdat ik bang ben de wekker niet te horen en uiteindelijk meer geld kwijt ben, doordat ik op zo'n godvergeten tijdstip op het vliegveld moet zien te komen en me daar dan volgooi met idioot dure koffie, dan ik kwijt was geweest als ik op een christelijke tijd was vertrokken... Maar oké.

Dus.

Als je ooit naar Londen bent gevlogen, weet je dat het vliegtuig daar vaak een tijdje moet rondcirkelen totdat er een landingsbaan beschikbaar is. Dat vind ik meestal niet erg, integendeel; ik vind het juist leuk die enorme stad onder me te zien, met die onvoorstelbare hoeveelheid mensen die daar zo druk bezig zijn, en dan te bedenken dat die mensen allemaal hun eigen hoop, aspiraties en teleurstellingen hebben, straart na straat na straat, miljoenen en miljoenen mensen en dromen. Een ongelooflijk fascinerend idee.

En als je op deze dag in het vroege voorjaar boven Londen had rondgecirkeld, zou je beneden je, aan de westkant, de ver-

bijsterende, haast eindeloze uitgestrekte stukken groen hebben gezien waardoor het lijkt of je de hele stad via parken zou kunnen doorkruisen en op die manier naar het opeengepakte, rokerige benauwde oosten kan komen, waar de straten en pleinen steeds meer verstopt raken, het reuzenrad langs de rivier glimt in de vroege ochtendzon, de schepen op en neer glijden over het nu eens grauwe, dan weer glanzende water en de gigantische, torenhoge glazen gebouwen oprijzen zonder dat iemand erom heeft gevraagd. We zien met eigen ogen hoe Londen verandert voorbij de Millennium Dome, waarna we de daling inzetten en de glimmende punt van Canary Wharf zien, waar het gelijknamige metrostation onder ligt, iets wat in 1988 supercool moet hebben geleken.

Maar laten we eens fantaseren dat je nog verder kon gaan, dat je als een levende Google Maps kon inzoomen en niet alleen je eigen huis bekijkt (of ben ik de enige die dat doet?), dan zou het er al snel niet meer zo sereen uitzien en zou je veel minder het gevoel hebben dat je alles als een God in de hemel beziet. Je zou opmerken hoe druk het overal is, hoe smoezelig, wat een enorm aantal mensen er langs elkaar heen loopt, zelfs nu, nu het nog maar zeven uur is. Doodvermoeide schoonmakers op weg naar huis, net klaar met hun ochtendienst, en fris uitgeslapen mensen op weg naar hun werk, fanatieke, keurig geklede jonge mannen en vrouwen in kantooroutfits, winkelpersoneel en reparateurs van mobiele telefoons, Uber-chauffeurs, glazenwassers, krantenverkopers en vele, vele mannen in fluorescerende hesjes die oranje verkeerspijnen op onnavolgbare, schijnbaar willekeurige wijze ergens neerplanten. En dan zijn we bijna op straatniveau beland, we zoeven hoeken om, volgen de route van de Docklands Light Railway met zijn passagiers die zich staande proberen te houden in de ochtendddrukke; je moet je ellebogen gebruiken

om een plaatsje te bemachtigen, zelfs een staanplaats is lastig. De hoop te kunnen zitten is kilometers terug bij Gallions Reach al in rook opgegaan, maar misschien, heel misschien, kun je een staanplaatsje in de hoek krijgen, waar je niet met je neus in iemands oksel staat in een wagon die toch al stinkt naar koffie, slechte adem en katers en sowieso de indruk geeft dat iedereen te vroeg uit zijn bed is gerukt en dat zelfs het waterige zonlicht niet helemaal van harte boven de horizon uit piept op deze vroege voorjaarsdag. Maar desondanks wacht de enorme machine die Londen heet al op je, hongerig, altijd hongerig, klaar om je op te slokken en alles uit je te persen, om je daarna weer uit te spuwen en je alles in omgekeerde volgorde nog eens over moet doen.

En daar staat Flora MacKenzie met uitgestoken ellebogen te wachten op de onbemande, computergestuurde trein die haar naar de absurde chaos van station Bank zal brengen. Zie je haar? Ze stapt net in. Haar haar heeft een vreemde, onwerkelijke lichte kleur – niet blond maar ook niet rood, eerder een soort verschoten rossig. Het is bijna kleurloos. Ze is ietsje te lang, haar huid is melkwit en haar ogen hebben een waterverfkleur; soms is het moeilijk te bepalen wélke kleur precies. Daar staat ze, met haar tas en aktetas dicht tegen zich aan geklemd, in een regenjas waarvan ze zich afvraagt of die niet te dun of juist te dik is voor vandaag.

Op dit moment, en bovendien zo vroeg in de ochtend, houdt Flora zich niet bezig met de vraag of ze gelukkig of ongelukkig is, hoewel dat over een paar uur opeens heel, heel belangrijk voor haar zal zijn.

Als je haar nu zou vragen hoe ze zich voelt, zou ze waarschijnlijk alleen zeggen: ‘Moe.’ Want dat zijn Londenaren, doorlopend uitgeput, kapot of supergespannen, omdat... tsja, niemand weet eigenlijk precies waarom, het lijkt gewoon een

wet te zijn, net zoiets als haast hebben en in de rij staan voor pop-uprestaurants en nooit, maar dan ook nooit naar Madame Tussauds gaan.

Ze staat te denken of ze een plekje zal kunnen bemachtigen waar ze verder kan lezen op haar reader en of de band van haar rok strakker zit, waarbij ze tegelijkertijd beseft dat de kans daarop helaas groot is als die vraag in je opkomt, of het weer warmer zal worden en zo ja, of ze dan met blote benen naar haar werk kan. (Dat is om vele redenen problematisch, niet het minst omdat haar huid melkwit is en niets werkt om dat te veranderen. Ze heeft zelfbruiners geprobeerd, maar dan zag ze eruit alsof ze in een bad met bruine jus had gezeten. Bovendien begonnen haar knieholtes ervan te zweten – ze wist niet dat dat kón – en waren er lange witte druijsporen in het bruin ontstaan, iets waar haar collega Kai haar gelukkig op attent had gemaakt. Flora is stinkend jaloers op zijn huidskleur, een prachtige koffie-met-melktint. En daarbij houdt ze in Londen sowieso veel meer van de herfst.)

Ze denkt aan de Tinderdate die ze kortgeleden had, waarbij de vent die online zo leuk leek meteen grappig begon te doen over haar accent, zoals iedereen, altijd en overal. En daarna, toen hij zag dat ze dat niet leuk vond, had hij voorgesteld om het eten-tje over te slaan en meteen naar zijn huis te gaan. Ze zucht.

Ze is net zesentwintig en heeft dat gevierd met een fantastisch verjaardagsfeest; iedereen was dronken en zei dat ze nu elk moment iemand kon tegenkomen die de ware was, óf dat het toch zo vreemd was dat je in Londen nou nooit eens tegen iemand op liep die echt leuk was. Het handjevol mannelijke gasten was gay, getrouwd of gewoon een vervelende klootzak. En eigenlijk werd ook niet iederéén dronken, want een van haar vriendinnen was zwanger en deed net of dat een enorm probleem was, maar diep in haar hart was ze er gewoon super-

blij mee. En Flora was ook blij voor haar, natuurlijk was ze dat. Ze wil helemaal niet zwanger zijn. Maar toch...

In het gedrang wordt Flora tegen een man in een mooi pak aan gedrukt. Ze kijkt op, heel even, je weet tenslotte maar nooit, maar tegelijkertijd weet ze dat dat onzin is: hij gaat echt niet met de trein, hij komt altijd onberispelijk op kantoor aan, ongekreukt en zonder zweetplekken, en ze weet dat hij ergens in de stad woont, vlak bij kantoor.

Haar vriendinnen hadden, toen Flora op haar feest een paar glazen prosecco naar binnen had gegoten, niet eens naar haar baas gevraagd – ze wisten onderhand wel beter. Haar baas, de man op wie ze belachelijk en hopeloos verliefd is. Je weet hoe het is met zo'n verliefdheid; je ziet die persoon door een roze bril. Kai weet hoe zinloos haar verliefdheid is omdat hij ook voor hem werkt en hem ziet zoals hij werkelijk is: een echte klootzak. Maar dat tegen Flora zeggen heeft natuurlijk geen enkele zin.

Hoe dan ook, de man in de trein is níét haar baas. Flora voelt zich een dom wicht omdat ze heeft gekeken.

Als ze alleen al aan haar baas denkt, verandert ze in een blozende puber van veertien, en met haar bleke huid valt het meteen op als ze bloost. Ook al weet ze dat haar verliefdheid belachelijk, zinloos en stom is, ze kan er niks aan doen.

Opgepropt in de volle wagon leest ze met een half oog het boek op haar reader terwijl ze probeert tegen niemand aan te vallen. Af en toe tuurt ze dromerig uit het raam, waarbij er allerlei gedachten door haar hoofd flitsen:

- a. Er komt weer een nieuwe bewoner in het grote victoriaanse huis waar ze een kamer heeft en waar zo vaak verhuisd wordt dat ze haar medehuurders nauwelijks leert kennen. Hun post stapelt zich op tussen de kapotte fietsen in de hal

- en elke keer neemt ze zich voor daar eens iets aan te doen, maar uiteindelijk komt er nooit iets van.
- b. Is het tijd weer te verhuizen?
 - c. Vriend. Zucht.
 - d. Zal ze straks bij de traiteur iets halen voor vanavond?
 - e. Is het een goed idee haar haar in een andere kleur te verven? Iets wat ze er weer uit kan wassen? Glanzend zilvergrijs mischien, of lijkt het dan of ze echt grijs is?
 - f. Het leven, de toekomst, alles.
 - g. Zal ze haar kamer dezelfde kleur schilderen als haar nieuwe haar, of zou ze dan móéten verhuizen?
 - h. Geluk en zo.
 - i. Nagelriemen.
 - j. Misschien geen zilver, maar blauw? Of een paar blauwe lokken? Kan dat wel op kantoor? Misschien moet ze een blauw haarstukje kopen wat ze in en uit kan doen?
 - k. Kat?

Ze is op weg naar kantoor, een grote firma in de City, waar ze juridisch medewerker is en niet speciaal gelukkig maar ook weer niet ongelukkig is, wat, denkt Flora, voor iedereen geldt. Toch? Iedereen doet wat zij doet: zichzelf in een overvolle trein persen, te veel taart eten als er iemand jarig is op kantoor, zweren dat je in de middagpauze naar de sportschool gaat en het dan niet doen, zo lang naar een scherm turen dat je er hoofdpijn van krijgt, te veel kleren bestellen op internet en vergeten ze terug te sturen.

Soms gaat ze van de trein naar kantoor en weer naar huis zonder op te merken wat voor weer het is. Vandaag is gewoon een saaie doorsneedag.

Maar over twee uur en drie kwartier zal ze daar heel anders over denken...

2

Vijf kilometer verder naar het westen ging een woedende blonde vrouw flink tekeer.

Ze was een schoonheid. Zelfs razend en tierend, na een slapeloze en uitzonderlijk energieke nacht, met haar haren in de war en ongekamd rond haar schouders sliertend bleef ze mooi, met haar slanke benen en gave huid.

Buiten raasde het verkeer in alle vroegte langs, bijna onhoorbaar vanwege het driedubbele glas in de ramen van het penthouse. De wolken hingen laag boven de Theems en groepeerden zich rondom de puntige torens van de skyline van de City – een ongelooflijk uitzicht – maar het weerbericht voorspelde een vochtige, benauwde dag, heet en drukkend.

De blonde vrouw schreeuwde, maar Joël bleef onbewogen uit het raam staren, wat niet hielp haar te kalmeren. Ze was vriendelijk begonnen, had geopperd die avond samen uit eten te gaan, maar zodra Joël duidelijk had gemaakt dat hij geen interesse had in nog een afspraakje met haar, dat hij drie ontmoetingen meer dan genoeg vond voor de rest van zijn leven, was ze nogal snel hatelijk geworden en gaan krijsen omdat ze niet gewend was zo behandeld te worden.

‘Zal ik je eens vertellen wat jouw probleem is?’

Joël had er geen behoefte aan.

‘Jij denkt dat je in wezen een goed mens bent. En dat het

daarom niet erg is dat je je gedraagt als een huffer. Dat je er-
gens vanbinnen een zachte kant hebt, die je kunt inzetten op
het moment dat het jou uitkomt. Maar zo zit het niet in el-
kaar, dat kan ik je wel vertellen!

Joël vroeg zich af hoelang dit nog ging duren. Hij liep al bij
een psychiater, die trouwens op geen stukken na zo direct was
als zij, en hij had trek in koffie. Ze moest zo snel mogelijk
weg, zodat hij rustig zijn koffie kon drinken. Zou op zijn tele-
foon kijken helpen? Ja!

‘Jezus, kijk nou wat je doet! Het enige wat telt is je gedrag,
het zijn je daden waar het om gaat. Meer niet. Wat je vanbinnen
voelt of hebt meegemaakt interesseert geen mens. En wat jij
doet is echt beneden alle peil, klootzak!’

‘Ben je klaar?’ informeerde Joël ongeïnteresseerd.

De blonde keek alsof ze een schoen naar zijn kop wilde
smijten. Maar toen begon ze in een beledigde stilte haar kle-
ren aan te trekken.

Hoewel Joël vond dat hij eigenlijk niet moest kijken, deed
hij het toch; ze was zo verdomd mooi.

‘Fuck you,’ beet ze hem toe.

Haar rok was ongelooflijk kort. Straks in de ondergrondse
zou ze zich schamen.

‘Zal ik een Uber voor je regelen?’ vroeg hij.

‘Nee, dank je,’ reageerde ze koeltjes. Toen veranderde ze
van gedachten. ‘Ja,’ zei ze, ‘bestel er maar een.’

Hij pakte zijn telefoon weer op.

‘Waar woon je?’

‘Jezus! Weet je dat niet eens meer? Je bent er geweest!’

Hij knipperde met zijn ogen, hij kende Londen niet goed.
‘Ja, natuurlijk...’

Ze slaakte een zucht. ‘Shepherd’s Bush.’

‘O ja.’

Er viel een stilte.

‘Wie zaait zal oogsten, Joël. Jij krijgt je portie nog wel.’

Maar hij was al opgestaan, op weg naar de koffiemachine, bezig zijn e-mails te checken en zich voor te bereiden op de dag. Er zeurde iets in zijn achterhoofd, iets over zijn werk, maar hij kon er niet op komen wat dat was. Iets positiefs. Wat was het ook alweer?

Ruim duizend kilometer verder naar het noorden kwamen de mannen van de akkers. Ze strekten hun ledematen onder een wolkeloze hemel, terwijl de honden om hun benen sprongen en de konijntjes voor hun voeten wegvluchtten. Het eerste werk van die ochtend zat erop en nu gingen ze ontbijten. Er waaide een briesje vanaf de zee, fris als citroenijs, en de vissers op de stenen kade beneden hen haalden zingend hun vangst binnen. Hun stemmen zweefden de heuvel op in het heldere ochtendlicht:

And what do you think they made of his eyes?

Sing aber o vane sing aber o linn

The finest herring that ever made pies

Sing aber o vane sing aber o linn

Sing herring, sing eyes, sing fish, sing pies

Sing aber o vane sing aber o linn

And indeed I have more of my herring to sing

Sing aber o vane sing aber o linn

3

Joël kwam met een geconcentreerde uitdrukking op zijn gezicht zijn kantoor binnenlopen. Inmiddels was hem te binnen geschoten wat er eerder die ochtend door zijn hoofd had gezeurd: hij had vandaag een afspraak met Colton Rogers, een Amerikaan, net als hij. En steenrijk. Hij had zijn fortuin gemaakt met investeringen in beginnende computerbedrijfjes. Joël had over hem gehoord maar hem nooit ontmoet. Als hij naar Londen kwam en zijn geld meebracht, had Joël daar geen enkel bezwaar tegen. Het onplezierige incident van die ochtend was al helemaal uit zijn gedachten verdwenen.

Hij knikte naar Margo, zijn secretaresse, en liep naar het raam. Het uitzicht was formidabel; ze zaten net buiten Broadgate, in het hart van de City, en keken uit over het hele stadscentrum en de torens erachter, helemaal tot aan de Theems. De straten waren vol haastende mensen en zelfs zo vroeg in de ochtend stond er al een lange rij zwarte taxi's. Hij hield van de stad, het was er dynamisch en hij genoot ervan deel uit te maken van deze gigantische geldmachine. Vanaf deze hoogte voelde de stad als zijn domein, hij was degene die erover beschikte, bedacht hij glimlachend.

Toen Margo binnenkwam met in haar kielzog Colton Rogers en zijn team, draaide hij zich om.

‘Hey,’ begroette Rogers hem. Hij was lang en getraind en droeg de geijkte outfit van de Westkustcomputernerd – jeans, een poloshirt en witte sneakers – met daarbij een ietwat grijzend, uitermate keurig getrimd baardje.

Joël vroeg zich af of zijn pak in Rogers’ ogen net zo vreemd leek als diens kleding in die van hem. ‘Prettig u te ontmoeten, Mr. Rogers.’

‘Zeg maar Colton.’

Colton kwam naar het raam toe lopen en wierp een blik op het uitzicht. ‘Mijn god, deze stad is krankzinnig. Hoe kan een mens hier leven? Het is zo verschrikkelijk druk overall, het lijkt verdomme wel een mierenhoop!’

Ze staarden allebei omlaag.

‘Je went eraan,’ reageerde Joël terwijl hij naar een stoel gebaarde. ‘Wat kan ik voor je doen, Colton?’

Het bleef even stil. Joël probeerde te vergeten hoeveel deze man waard was. Een klant van dit formaat binnenhalen voor de firma... wauw. Dat zou een geweldige zet zijn.

‘Ik heb een stuk land,’ begon Colton, ‘op een werkelijk fantastische plek. Maar daar willen ze nu een windmolenpark gaan bouwen. Of er vlakbij. Of ernaast of iets dergelijks. Iets wat ik in ieder geval níét wil. Dus dat moeten jullie voorkomen.’

Joël keek enigszins verbaasd. ‘Oké,’ zei hij. ‘En waar is die plek?’

‘Schotland,’ antwoordde Colton.

‘O,’ reageerde Joël. ‘Dan heb je misschien meer aan onze Schotse vestiging.’

‘Nee, ik wil dat jullie het doen.’

Joëls glimlach verbreedde zich.

‘Nou, het is natuurlijk prachtig dat we zijn aanbevolen...’

‘O jesus, zo zit het helemaal niet! Jullie doortrapte bloedzui-

gers zijn allemaal hetzelfde, en geloof me, ik ken er zat van jullie soort! Nee! Maar ik heb begrepen dat jullie een advocaat in dienst hebben die ervandaan komt. Iemand die de plek kent, iemand die van de hoed en de rand weet en ervoor kan zorgen dat dat plan niet doorgaat.'

Joël kneep zijn ogen halfdicht en doorzocht koortsachtig zijn geheugen. Hij was zelfs nog nooit in Schotland gewéést en had geen idee over wie Colton het had. Zo iemand werkte toch niet bij hen? Ze hadden toch geen Schotten hier? Maar dat zei hij natuurlijk niet. 'Dit is een grote firma...' begon hij aarzelend, 'is er ook een naam genoemd?'

'Ja,' zei Colton. 'Maar die kan ik me niet herinneren. Hij klonk in ieder geval heel Schots.'

Joël begon ongeduldig te worden, iets wat hij normaliter alleen aan zijn staf liet blijken. Maar Margo gaf hem een seintje vanaf de andere kant van zijn kantoor en hij keek haar aan. 'Ja?'

'Kan dat Flora MacKenzie zijn? Een van onze juridische medewerkers? MacKenzie is een Schotse naam, toch?'

De naam deed geen enkel belletje rinkelen.

'Zij komt daarvandaan volgens mij...' ging Margo verder. 'Uit een of ander heel raar plaatsje.'

'Raar?' vroeg Colton met een glimlachje om zijn mond. Hij gebaarde naar de pulserende stad aan de andere kant van het glas. 'Wat ik raar noem, is boven op elkaar wonen op een overvolle plek waar je geen adem kunt halen en niet eens naar de andere kant van de stad kunt komen.'

'Sorry, meneer,' zei Margo met een hoogrode kleur.

'Maar ze is slechts een junior, toch?' vroeg Joël zich hardop af.

Colton trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat geeft niet. Ik heb niemand vermoord, tenslotte. Ik wil gewoon iemand die daar-

vandaan komt en begrijpt wat er speelt, niet iemand die acht-honderd dollar per uur rekent. Het heet Mure.'

'Wat heet Mure?'

Colton keek geërgerd. 'De plek waar ik het over heb.'

'Ja!' mompelde Margo. 'Zo heet het, ja. Daar komt ze vandaan!'

'Nou, zorg dan dat ze hier komt!' bromde Joël geïrriteerd.

'Ja, maar waar we ook naartoe gaan, als het populair is kunnen we nergens buiten zitten, want dan is het veel te druk en...'

'Zo is het nu eenmaal in Londen,' zei Kai vanachter het bureau tegenover haar. 'Je moet je er gewoon tussen wringen.'

Flora fronste haar wenkbrauwen. Het was altijd zo'n gedoe om een gezamenlijk uitje te plannen – mensen konden op het laatste moment niet of wachtten af of er nog iets leukers voorbijkwam om te doen – en het was zo heet! Het was toch veel lekkerder om vanavond ergens buiten te zitten in plaats van opgesloten te zijn in haar benauwde hok aan het einde van de Docklandslijn. En bovendien kwam ze zo moeilijk in slaap bij deze hitte, dus kon ze net zo goed uitgaan... Na een blik op de stapel dossiers die voor haar lag, zuchtte ze diep. Ze bespraken het straks wel, in de lunchpauze.

Toen de interne lijn rinkelde nam ze nietsvermoedend op. 'Flora MacKenzie.'

'Ja, jij bent het hè?' klonk Margo's afgemeten, formele stem.

Flora had Margo zorgvuldig bestudeerd, voornamelijk omdat ze zoveel tijd in Joëls nabijheid doorbracht. Ze was als de dood voor haar, met haar immer onberispelijke kleding en de manier waarop ze naar je keek – alsof je volkomen debiel was – als je haar iets vroeg.

'Jij bent de Schotse,' zei Margo op een toon alsof ze het over een alien met vier hoofden had.

Flora slikte nerveus. ‘Ja?’

‘Kun je nu naar boven komen?’

‘Hoezo?’ vroeg Flora voordat ze er erg in had. Ze had nog nooit iets voor Joël moeten doen, ze werkte voor de juristen uit de lagere regionen.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Margo stelde het duidelijk niet op prijs om ondervraagd te worden door een provinciale junior van de vierde verdieping. Toen antwoordde ze ijzig: ‘Nu.’

Heel even kwam de gedachte in Flora op om te zeggen dat dat niet kon omdat ze eerst haar haar moest föhnen en een wax, een zelfbruiner en een volledige make-over nodig had, maar dat leek haar toch geen goed idee. ‘Ik kom eraan,’ zei ze, waarna ze de hoorn gehaast neerlegde en probeerde niet in paniek te raken.

Flora’s carrière had tot dan toe voornamelijk bestaan uit zo weinig mogelijk opvallen op de UHI, de University of the Highlands and Islands, waar ze een minor deed in rechten en zich het leplazarus werkte om te compenseren wat ze van nature tekortkwam, gevolgd door sollicitatiegesprek na sollicitatiegesprek, waarvoor ze haar schoenen en cv had opgepoetst en door een onvriendelijk en onbekend Londen had gedwaald om advies te vragen, te netwerken en de concurrentie aan te gaan met een miljoen andere jonge mensen die met hetzelfde bezig waren. En toen ze een baan scoorde bij een grote firma met de kans om op te klimmen en misschien zelfs op een dag haar graad te halen, had ze alles opgezogen als een spons, haar best gedaan alle ballen in de lucht te houden, zoveel te leren als ze kon en iedereen om raad gevraagd.

Maar niet één iemand had haar in al die tijd gewaarschuwd

dat ze nooit zo stom moest zijn verliefd te worden op haar baas. En ze had ook nooit gedacht dat dat zou gebeuren.

Totdat het gebeurde.

Het was een heel kort gesprekje geweest. In de verschillende fases van de sollicitatieprocedure had ze tegenover hordes angstaanjagende vrouwen gezeten die haar hun vragen toeblaften en tegenover oude mannen die zuchtten alsof ze het niet fair vonden dat ze haar niet mochten vragen of ze voornemens was zwanger te worden. Ze had kennismemaakt met de HR-manager en was een reeks andere afgestudeerden tegengekomen van wie er velen op hetzelfde, licht ontmoedigende pad rondwaalden als zij – er waren, zoals altijd, veel meer gekwalificeerde kandidaten dan er banen waren. Maar zij had zich heel goed ingelezen en kende haar stof, voorbereid dankzij alle jaren aan de keukentafel van haar moeder die altijd vroeg of ze haar huiswerk had gemaakt, of ze echt al het mogelijke had gedaan, er helemaal klaar voor was, en die zonder uitzondering informeerde wat voor cijfer ze had gehaald. Er waren slimmere mensen dan Flora, maar er waren er heel weinig die harder werkten. Toen moest ze, helemaal aan het einde van de procedure, bij een van de partners van de firma langs, haar ‘baas’. En daar was hij.

Hij was aan het telefoneren en schreeuwde tegen de persoon aan de andere kant van de lijn. Zijn accent was luidruchtig en onbeschaamd Amerikaans, en druk gebarend met zijn vrije arm brulde hij iets over jurisprudentie in de hoorn en dat ze er nog spijt van zouden krijgen. Margo – hoewel Flora toen niet wist dat de chique secretaresse zo heette – had op haar gewezen en duidelijk gemaakt dat ze haar wilde voorstellen, maar hij had Margo geïrriteerd weggewuifd. Toen was hij plotseling blijven staan en had de hoorn op de haak gesmeten. Met een flauw lachje en zijn aandacht er maar half bij had

hij zijn hand naar Flora uitgestoken en gezegd: ‘Hallo. Joël Binder.’

‘Flora MacKenzie.’

‘Welkom bij de firma.’

En dat was het. Dat was alles wat er was gebeurd. Ze had hem aangestaard en zijn kastanjebruine haar, scherpe profiel en opmerkelijk volle lippen met haar ogen verslonden, tot Margo haar mee naar buiten had getroond.

Flora was zich niet bewust geweest van de blik die de vrouw op haar wierp terwijl ze het kantoor uitliepen.

‘Hij lijkt wel aardig,’ had ze gezegd, waarna ze knalrood werd. Joël zag er heel anders uit dan de andere gestreste, overwerkte juristen die ze kende, met rooschilfers op hun schouders, een huid die te weinig daglicht zag en een bierbuik.

‘Hmm,’ was Margo’s enige reactie.

Daarna had hij zowat een halfjaar geen woord tegen haar gezegd. Als ze samen in een vergadering zaten, waar zij een beetje schichtig aantekeningen maakte en haar uiterste best deed niets te missen, bestudeerde ze hem tersluiks; hij was autoritair, onbeschoft, agressief en een verpletterend succesvolle advocaat, en Flora was, tot haar eigen schaamte, tot over haar oren verliefd op hem.

‘Nou, vertel me eens wat over Joël,’ had ze zogenaamd terloops gezegd op een kennismakingsborrel met een paar van de andere slaven, junior juridisch medewerkers van wie werd verwacht dat ze vierentwintig uur per dag werkten voor een shitsalaris en er geen privéleven op na hielden. ‘Je weet wel, een van de partners?’

Kai had haar aangekeken en was in lachen uitgebarsten. ‘Serieus?’

‘Wat?’ vroeg Flora. Ze voelde dat ze bloosde en hield haar blik strak gericht op haar enorme glas witte wijn, die zo licht

was dat hij bijna groen leek. Ze had niet geweten wat ze moest bestellen en had het aan de anderen overgelaten voor haar te kiezen, maar maakte zich nu een beetje ongerust of ze het straks wel kon betalen. Het leven in Londen was afgrijselijk duur, zelfs met een aardig salaris.

Kai had de hele zomer stage gelopen bij de firma en zou binnenkort afstuderen, dus was hij goed op de hoogte van de kantoorroddels. Hij rolde met zijn ogen. ‘Mijn god, wéér een.’

‘Wat? Wat bedoel je? Ik vraag gewoon iets.’

Waar halen ze dat zelfvertrouwen toch vandaan, vooral de mensen die hier in de stad zijn opgegroeid? vroeg Flora zich doorlopend af. Komt dat op een gegeven moment vanzelf? Ze wist dat ze eigenlijk cursussen moest gaan volgen en misschien zelfs wel moest proberen verder te gaan met haar rechtenstudie. Maar na wat er was gebeurd... Ze kon het niet. Nu nog niet.

En het werk leek zo... Het was iets wat ze altijd had gewild. Een echte professional zijn, een goede baan hebben. Maar nadat de nieuwigheid van een salaris, mooie schoenen en lunchpauze eraf was, begon het een beetje... eh... saai te worden. Het papierwerk stapelde zich op tot een berg die maar niet slonk, en net als ze dacht dat ze de boel onder controle had, werd er een zaak geschikt of geseponneerd en kon ze weer van voren af aan beginnen. Ze wist dat ze naast alle andere dingen die ze moest doen ook nog moest studeren. Maar ze had het gevoel dat ze faalde in ‘alle andere dingen’.

‘Het went wel,’ verzekerde Kai haar als ze (alweer) klaagde over het vele werk. Het maakte niet uit hoelang ze op kantoor bleef of hoe efficiënt ze was. Jammer, dat supergoed zijn in verzoekschriften indienen niet sexy wordt gevonden, dacht ze. Maar goed dat ik dat niet in mijn Tinderprofiel heb gezet.

‘Maar serieus... Het is je niet opgevallen dat hij een afgrijse-lijke klootzak is?’

Ja. Hij is een klootzak, bracht Flora zichzelf in herinnering. Lang, in scherp gesneden pakken, bot, Amerikaans. Hij beende door het gebouw alsof het van hém was, behandelde zijn ondergeschikten neerbuigend, wist nooit iemands naam en gaf ook nooit een complimentje.

‘Hij is een *negger*,’ zei Kai.

‘Een wát?’ vroeg Flora verschrikt.

‘Een negger.’

Flora keek hem verward aan.

‘Een negatieveling. Hij gedraagt zich als een enorme zak, waardoor iedereen hem kent en diep in zijn hart verlangt naar een aardige opmerking van hem. Net zoiets als bij hondentrainingen.’

‘Hè? Ik snap het niet.’

Kai zag het als zijn persoonlijke missie het verlegen meisje uit Mure met haar bijzondere uiterlijk wereldwijs te maken en greep elke gelegenheid gretig aan om zijn in zesentwintig jaar opgedane kennis van het leven te etaleren. ‘Dat je blijft hopen op een miniem teken van waardering, een kruimel erkenning. Daarmee bindt hij mensen aan zich. Of in ieder geval mensen met weinig eigenwaarde.’

Flora fronste haar voorhoofd. ‘Misschien vind ik hem gewoon knap.’

‘Ja. Knap wreed. Trap er niet in! En bovendien is hij je baas. Dus ga je eigen stoepje nou niet bevuilen. En daarbij...’

‘Is er nóg een “en”? Ik geloof niet dat ik die wil horen.’

‘Nee, ik meen het, Flora. Daarbij komt dat je zijn type niet bent... o mijn god, als je het over de duivel hebt... En dat bedoel ik letterlijk. Eh... ik laat het aan jou zélf over om te bedenken of je zijn type bent.’

Flora keek op en inderdaad, daar liep hij; hij stak Broadgate Circle over waar het stikte van de juridische firma's, zelfverzekerd en arrogant, met zijn kastanjebruine haar glanzend in de zon en aan zijn arm een blonde meid op hoge hakken met benen tot aan haar middel, gekleed in een felroze jurk – een kleur die iedereen belachelijk zou staan maar van haar een ravissante verschijning maakte. Een paradijsvogel, van een totaal andere soort dan Flora. Zo zou ze er nog in geen miljoen jaar uitzien.

Flora bekeek hen aandachtig en kreunde. 'Nee, je hebt gelijk.'

'Maar jij bent supergoed in het indienen van verzoekschriften,' zei Kai bemoedigend. 'Ik bedoel, dat is ook wat waard.'

Ze had gegrijnsd en even later hadden ze nog een fles besteld.

Dat was een aantal jaar geleden, en Kai was met sprongen opgeklommen op de carrière ladder. En zij... niet. Natuurlijk was ze gewend geraakt aan Londen, cynischer geworden over de firma, had ze dates en seksuele escapades en een paar foute avontuurtjes gehad, dingen gedaan waar ze zich achteraf voor schaamde, en ook een leuke vriend gehad, Hugh, die een jaar in beeld was geweest en wilde dat het serieus werd, maar ze had... 'het' niet gevoeld. Wat 'het' dan ook moest betekenen. Ze had 'het' nooit gevoeld voor iemand. Ze wist toen ze uit elkaar gingen (heel beschaafd en vriendelijk, Hugh was een schat) dat ze over een jaar of tien, als iedereen gelukkig en gesetteld was, nog steeds single door het leven zou hopsen en dan misschien verschrikkelijke spijt zou hebben van haar beslissing. Maar ze had het toch uitgemaakt. En ze had ook lange periodes gehad zónder al die dingen. En dat was oké. Meestal.

Haar verliefdheid op haar baas was gewoon iets idioots, wat op de achtergrond was geraakt terwijl ze haar leven opbouwde in deze enorme, gulzige stad, weg van alles van vroeger.

Behalve dan dat ze nu, om kwart voor elf op een bloedhete donderdag vroeg in mei, voor het eerst in de geschiedenis plotseling op zijn kantoor werd ontboden.